

[Eva Kjer Hansen]

Endelig vil jeg som det fjerde nævne, at jeg synes, det er vigtigt, at kommunerne i højere grad bliver inddraget i ansvaret. Socialministeren har fremsat et lovforslag, der bl.a. indebærer en finansieringsreform, så kommuner og amter fremover får ansvaret for § 105-institutionerne og kommunerne får mulighed for at oprette institutioner, der især er beregnet for kommunens egne borgere.

Det kommunale engagement vil efter min opfattelse give bedre mulighed for at få sammenhæng i tilbudene og for at tilrettelægge den nødvendige indsats med hensyn til boforhold, aktivitetstilbud og eventuel beskæftigelse. Jeg synes, det er vigtigt, at kommunerne lige så vel har et ansvar og en forpligtelse for disse borgere som for alle andre af kommunens borgere.

Lad mig endelig sige, at jeg synes, det er flot, at alle partier i Folketinget i dag er sammen om denne forespørgsel; det lover godt for indsatsen på dette område. Men jeg synes også, det er vigtigt at nævne, at vi skal følge de initiativer, vi sætter i gang, op; det, som er rigtigt i dag, er jo ikke nødvendigvis det rigtige i al fremtid.

Jeg glæder mig over debatten i dag, og jeg synes, det er en god dagsorden, der foreligger, der fint kan følge op på de problemer, som vi jo rent faktisk alle sammen er enige om findes i dag.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det, der bringer mig på talerstolen, er, at jeg nu i de to sidste indlæg fra regeringspartiernes ordførere har hørt noget om, hvad det normale er, om ikke alle skal være normale. Jeg undrer mig lidt – jeg tror, vi alle sammen er unormale – over, at ingen af de to ordførere for alvor kommer ind på det problem, som er den væsentligste årsag til det, vi taler om nu, også når det drejer sig om samfundets mest udstødte personer, nemlig det arbejde, der ikke findes, den ledighed, som vi ikke længere bør leve med.

Derfor glæder jeg mig meget over det finanslovsforslag, som nu er på plads, og som vil blive vedtaget i løbet af de næste uger, hvor i hvert fald et af de kodeord, Socialdemokratiet har, at sætte investeringer i gang for at skaffe mere arbejde, er i orden.

Når jeg siger det, er det, fordi Socialkommissionen i den rapport, der kom for et par uger siden, pointerer, hvem det er, der i vores samfund bærer den største ledighed. Det er de 30-40-årige. Hvem er de 30-40-årige? Det er dem, der har børn, der går i de første klasser i skolerne. Hvor er det, vi mest af alt ser en dårlig arbejdsmarkedspolitik og en dårlig uddannelsespolitik udfolde sig? Det er lige præcis på børnene.

Derfor synes jeg, vi skal passe morderlig på i denne diskussion, at vi ikke siger, at der er nogle mennesker, der er sådan lidt uden for det normale, modsat alle os andre. Jeg tror, hvert og ét menneske i dette samfund gerne vil være med og gerne på sine egne vilkår vil have lov til at udfolde sig og gerne vil have et arbejde. Derfor synes jeg, vi skulle droppe diskussionen om, hvorvidt noget er normalt eller ikke normalt.

Endelig vil jeg gerne lige gøre opmærksom på, at jeg er helt enig i, at de frivillige organisationer gør et stort stykke arbejde og fortsat bør gøre det, men det må igen og igen pointeres, at det er det offentliges ansvar.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Ved en debat som denne vil der naturligvis lyde en masse ord om de dårligst stillede – smukke, skønne ord – men jeg er enig med fru Jytte Hilden, der indledte med at sige, at billederne ude i virkeligheden jo viser os noget helt andet.

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører: Når man taler om handlingsplan – og så så jeg for mig alle disse meget svage grupper – hvad forestiller man sig så af handlingsplan? Skal det være noget med, at man nu skal til at være såkaldt normal igen, eller forestiller man sig, at man nu vil gå ind på den enkeltes præmisser – så kan jeg være med – og spørge: Hvordan kan jeg gøre tilværelsen lidt bedre for dig?

Jeg savner også i debatten noget, som jeg tror den socialdemokratiske ordfører var inde på: Jamen hvorfor har vi problemerne? For det er ikke bare arbejdsløshed, det er også den situation, at man løber panden imod hos det offentlige, når man ikke kan klare tilværelsen længere, fordi man egentlig har ret, men får uret, at man møder så mange store menneskelige problemer, at det hele styrter sammen.